

Universitätsbibliothek Wuppertal

Xenophontis, Philosophi Et Imperatoris Clarissimi, Qvae Exstant Opera

Xenophon

Francofurti, 1596

Socratica defensio ad iudices

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-331](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-331)

ἐπεὶ τοὶ καὶ οὕτως ἔχῃ, ὁσὲν ἐθύμισαται αὐ-
θροῦς, οἵτινες δικαίως ἀτιμῶνται, ἀλλ' οἵ-
τινες ἀδίκως. πῶς αὖ οὖν ἀδίκως οἴοιτό τις αὐ-
τὸς πολλοὺς ἠτιμῶσαι ἀδύνησιν, ὅπερ ὁ δὴ-
μὸς ἐστὶν ὁ δέχων τὰς δόξας; ἔκ δὲ τῆς μὴ δι-
καίως ἀρχῆς μὴδὲ λέγειν τὰ δίκαια, ἢ παρὰ τ-
τῆν, ἔκ τῶν αὐτῶν ἀτιμοὶ εἰσὶν ἀδύνησι. ταῦτα
χρὴ λογίζομενον μὴ νομίζῃν εἶ) πῶς δεινὸν εἶπὸ
τῶν ἀτιμῶν ἀδύνησιν.

Quippe sic se res habet, ut nihil animis ij
conciplant, quibus iure honores ademti
sunt; sed illi dumtaxat, quibus hoc imme-
rentibus accidit. Quonā autem modo pu-
tare possit aliquis, multos Athenis infamia
notari, quum illic vulgus hominum magi-
stratus gerat? Ex huiusmodi vero causis
infames Athenis existunt, si iuste non ge-
rantur imperia, si vel proferantur ad popu-
lum, vel fiant, quæ iusta non sunt. Hæc qui
secum expendere voluerit, non est quod
cogitet, Athenis quidquam esse periculi ab iis, quibus irrogata sit infamia.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΠΡΟΣ

τὸς δικαστάς.

XENOPHONTIS SOCRATICA

DEFENSIO AD IUDICES.

ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ δὲ
ἔξιόν μοι δοκεῖ εἶ) με-
μνησθαι, καὶ ὡς ὅτι
ἐκλήθη εἰς τὴν δίκην,
ἐβουλόσατο παρὲς τῆ
ἀπολογίας, καὶ τῆς τε-

λοῦτης τῆ βίου. γὰρ ἀφασί μὲν παρὲς τού-
τοι καὶ ἄλλοι, καὶ πρότερος ἔτυχε τῆς μεγαλη-
ροῦς αὐτῶν. ὡς καὶ δὴλον, ὅτι τῶν ὄντων οὕτως
ἐρρήθη ὑπὸ Σωκράτους. ἀλλ' ὅτι ἡδὴ ἐαυ-
τῶν ἠγεῖτο ἀρετώτερον εἶ) τῆ βίου θάνατον,
τῶν οὐ διεσαφίσαν ὡς τε ἀφρονετέρα αὐ-
τῶν φαίνεται εἶ) ἡ μεγαληροῦς. Ερμούχνης
μὲντοι ὁ Ἰππωνίκου, ἐπαίρους τε ἑὶ αὐτῶν, καὶ
ἐξήγαγε παρὲς αὐτῶν ποιαῦτα, ὡς τε ἀρέπου-
σαν φαίνοσθαι τὴν μεγαληροῦς αὐτῶν τῆ
ἀφροῦς. ἐκείνος γὰρ ἔφη, ὅρα δὲ αὐτὸν πε-
ρὶ πρότων μᾶλλον ἀφροῦς μόνον, ἢ παρὲς
τῆς δίκης, εἶπεῖν ὁσὲν ἐχρῆσθαι μὲντοι σκεπεῖν,
ὡς Σωκράτες, καὶ ὁ, πῶς ἀπολογῆσθαι; τὸν δὲ
ὁ παρὲς τὸν ἀποκρίνασθαι. οὐ δοκῶ σοι ἀπο-
λογεῖσθαι μελέτῃς ἀφροῦς κενῆς; ἐπει-
τα δὲ αὐτὸν ἐρέσθαι, πῶς; ὅτι ὁσὲν ἀδι-
κῶν ἀφροῦς ποιῶν, ὑπὸ νομίζω
ἐπειτα δὲ μελέτῃ εἶναι καλλίστη ἀπολογίας. Ἔπει-
τα δὲ αὐτὸν πάλιν λέγειν. οὐχ ὁσὲν τὰ ἀ-
δύνησιν δικαστήρια, ὡς πολλὰ κίς μὲν ὁσὲν ἀδικουῦσας λόγῳ ἀφροῦς ἀπέκτειναν,

QVIDEM operæpre-
tium esse duco, mentio-
nem a me fieri, quo pa-
cto tūc etiam Socrates,
quum in iudiciū voca-
tus esset, tam de purga-
tione sui, quam exitu vi-
tæ cōsultauerit: de quo quidem & alij per-
scripserunt, & omnes magniloquentiam
eius sunt adsequuti. Ex quo patet, reuera
Socratem sic fuisse loquutum. Non tamen
declararunt, quod mortem sibi vitæ prefe-
rendam duxerit: quo fit, ut illa verborum
magnificencia minus prudēs fuisse videat-
ur. Hermogenes autem Hipponici filius,
familiaris erat Socrati, & de eo talia protu-
lit; ut illa magniloquentia videatur eius a-
nimo recte convenisse. Nam is, quum vi-
deret ipsum de quavis alia re potius, quam
de causa sua dislerere, dixisse se ait: Non-
ne par erat, mi Socrates, ut considerares,
qua tibi utendum sit defensione? Tum So-
cratem primo respondisse: Non defende-
re tibi videor, quum me vitæ cursum pere-
gisse meditor? Rogasse deinde se: qui sic?
Quod nihil, ait, iniqui vmquam in vita de-
signauerim, quam ego defensionis me-
ditationem honestissimam esse arbitror.
Quumque rursus dixisset Hermoge-
nes: An non vides in Atheniensium iu-
diciis sæpe iudices oratione commotos in-
terfecisse illos, qui nihil designauerant:

sepe etiam alios, qui nocentes erant, quum A
 vel oratione commiserationē mouissent,
 vel magna cum gratia causam egissent,
 absoluisse? responsum hoc dedisse Socra-
 tem: At mihi profecto bis iam conanti de
 purgatione circumspicere, numen aduer-
 satur. Hec quum diceret Hermogenes,
 mira quædam ab eo proferri, respondisse
 Socratem: Tunc mirandum putas, si etiam
 Deo videatur præstare, ut iam moriar? An
 nescis, nulli me hominum ad hunc usque
 diem vitæ integrius actæ laudem concess-
 fuisse? Nam quod iucundissimum est, scie- B
 bam mihi vitam omnem sancte ac iuste
 transactam. Quo fiebat, ut & ipse magnam
 ex me voluptatem capere, & animaduer-
 terem, familiares meos idem de me senti-
 re. At si nunc ætas mea progrediatur vlti-
 rius, scio necessarium esse, ut quæ senectutis
 sunt, mihi quoque contingant: nimirum
 ut peius videam, minus audiam, ad discendum
 minus idoneus sim: eorum vero, quæ didi-
 cerim, facilius obliuiscar. Iam si animad-
 uertam, deteriorē me fieri, grauiusque hoc
 feram: qui dicere possum, me iucunde vi-
 cturum? Fortassis etiam, inquit, Deus ipse
 hoc mihi quadam ex benignitate præstat,
 ut non solum opportuno ætatis tempore
 viuendi finem faciam: sed etiam ratione
 longe facillima. Nam si modo condemna-
 tus fuero, non obscurum est, posse me vti
 mortis genere, quod lenissimum esse iudi-
 catū sit ab iis, quibus hoc cognoscere curæ
 fuit, minimumque negotij sit exhibiturum
 amicis, quod denique in moriente maximū
 desiderium excitet. Quippe quum nihil in-
 decori, neque offensionis aliquid in animis
 eorum, qui adsunt, relinquitur, & ita quif- D
 piam extinguitur, ut & sanum habeat cor-
 pus, & animum, qui comiter agere cum aliis
 queat: qui fieri potest, ut hoc non sit optabi-
 le? Recte autem dii tunc aduersabatur cog-
 itationibus meis, quum nobis videretur om-
 ni modo effugiendi rationes esse querē-
 dæ. Nam si hoc perfecissem, nimirum cō-
 parassem mihi, ut pro eo, quod nunc mori-
 endum est, vel morbis excruciatum vitam
 clauderem, vel senectute, in quam omnia
 molesta, planeque ab omnibus gaudiis se-
 creta confluunt. Equidem mi Hermoge-
 nes, inquit, hæc profecto non expetās; sed si
 ea commemorans, quæ consequutū me præ-
 clarētū a diis, tū ab hominibus puto, quæque
 mea sit de meipso opinio, grauis iudicibus
 ero: mortē potius eligam, quam ut parum
 ingenue vitam longiorem emendicando,

πολλάκις δὲ ἀδικούσας, ἢ ἐκ τῆς λόγου ἀ-
 κτίσαισας, ἢ ἐπιχρητίως εἰπόνσας ἀπέλυ-
 σαν; ἀλλὰ ναὶ μάδια, φαίμαι αὐτὸν, καὶ δις
 ἤδη ἐπιχρησίαισιν με σκοπεῖν πρὸς τῆς ἀπο-
 λογίας, ἐναυποῦμαι μοι ὁ δομῶνιον. ὡς δὲ
 αὐτὸν εἰπεῖν θαυμαστὰ λέγειν, τὸν δὲ αὐτὸ ἀπο-
 κρίνασθαι ἢ θαυμαστὸν νομίζεις, εἰ καὶ τὰ θεῶ
 δοκῆς ἐμὲ βέλτιον εἶ) ἢ δὴ τελευτῶν; οὐκ οἶ-
 दा, ὅτι μέγχι μὲν τῶδε ὁδοῦναι ἀνδραπο-
 υφείμην βέλτιον ἐμοὶ βεβιωκέναι; ὅτι γὰρ
 ἠδιστὸν ἐστὶν ἠδεῖν, ὁσῶς μοι καὶ δικαίως ἀπο-
 τα τὸν βίον βεβιωκέναι ὥστε ἰσχυρὰς ἀγάμε-
 νος ἐμῶν, ταῦτα βίωσκον καὶ τὸς ἐμοὶ συ-
 γνομῶνους γινώσκουσας πρὸς ἐμοῦ. νῦν δὲ εἰ
 ἐπὶ πρὸς ἐπίσταται ἡ ἡλικία, οἶδ' ὅτι ἀνάγκη ἔσται
 τὰ τῆς γήρωσ ἀποτελεῖσθαι, καὶ ὅσον τε χεῖ-
 ρον, καὶ ἀκούειν ἤσων, καὶ δυσμαθετερον εἶ),
 καὶ ὡν ἐμαθὸν ἐπιτησιμονέτερον. νῦν δὲ αἰσθα-
 νομα χείρων γινώσκον, καὶ κατὰ μέμφομα
 ἐμαυτὸν, πῶς αἰ) εἰπεῖν ἐγὼ ἐπὶ αἰ) ἡδέως βία-
 C τῶν μοι; ἴσως δὲ τοι, φαίμαι αὐτὸν, καὶ ὁ θεὸς εἰπεῖν ἐπὶ
 δι) ἀνάγκη πρὸς ἐμὲ μοι οὐ μόνον ὅ ἐν καίρω
 τῆς ἡλικίας καταλῦσαι τὸ βίον, ἀλλὰ καὶ ὅ ἡ
 ῥάσα. νῦν γὰρ τὸ νῦν κατὰ κρίσιν μοι, δὴ ἴδον ὅτι
 ἔξεσθαι μοι [ἢ] τῆ τελευτῆ χρεῖσθαι, ἢ ῥάση
 μὲν πρὸς τὸ τῆς ἐπιτησιμονέτερον κέκριται, ἀ-
 ποταμονέσθαι τὸ τὸς φίλοις, πλῆσθον τὸ πό-
 ρον ἐμποιῶσα τὰ τελευτῶν. ὅτι γὰρ ἀσχι-
 μον μὲν μηδὲν, μηδὲ δυσχερὲς ἐστὶ τὸ νόμας
 τῆς παρόντων καταλείπηται, τὸ ἴσως τὸ ὅ σῶ
 D μα ἔχον καὶ τὴν ψυχὴν διωκέναι φίλο-
 φροσύνη ἀπομείνεται, πῶς οὐκ ἀνάγκη τῆ-
 το ποσθῶν εἶ); ὁρθῶς τὸ οἱ θεοὶ τότε μοὶ ἐναυ-
 πῆντο, φαίμαι αὐτὸν, τῆ τῆς λόγου ἐπισηκῆς,
 ὅτε ἐδόκῆς ἡμῖν ζητητέα εἶ) ἐκ πρὸς τῶ
 τὰ ἀποφασίκα. εἰ γὰρ τῆτο διεσπασθῆναι,
 δὴ ἴδον ὅτι ἐτοιμασθῆναι αἰ) ἀπὸ τῆς ἡδὴ λήξαι
 τῆς βίης, ἢ νόσοις ἀλγυνόμηνος τελευτῆσθαι, ἢ
 γήρωσ, εἰς ὃ πᾶντα τὰ χαλεπὰ συρρῆς, καὶ μὴ
 λα ἔρημα τῆς βίης φροσυνῶν. μά δι), εἰπεῖν
 E αὐτὸν, ὡ ἐρμῶντες, ἐγὼ ταῦτα ὁδοῦναι πρὸς
 μῆσομα ἀλλ' ὅσον νομίζω τετυχηκέναι κα-
 λῶς καὶ παρὰ θεῶν καὶ παρὰ ἀνδραπο-
 υφῶν, ἐγὼ δὲ εἶσθαι πρὸς ἐμῶν τῶ, ταῦτι αἰσθα-
 νων, εἰ βαρύνω τὸς δικαστὰς ἀρήσομα τελευ-
 τῶν μὲν ἡ ἀνελθῶν ὁδοῦναι τῆς ἐπὶ πρὸς αἰ) τῶ,
 κερ-

κερδύσαι τὸν πολὺ χείρω βίον αὐτῆ θανάτῃ. **A** pro morte vitā multo deteriorem lucreri:
 οὕτως δὲ γινώσκω αὐτὸν ἔφη [εἰπέ] ὅτι κα-
 τηγήρησαν αὐτῶν οἱ ἀπίδικοι, ὡς ἔς μὲν ἢ πό-
 λιν νομίζω θεοὺς, οὐ νομίζοι, ἔπειτα δὲ κρινὰ
 δαμόνια εἰσφέρει, καὶ τὸς νέους Διὰ φθείρει,
 παρελθόντα εἰπὴν. Ἀλλ' ἐγὼ, ὦ ἄνδρες, τῶ-
 πο μὲν παρ' ὅσον θαυμάζω Μελίτην, ὅτι πο-
 τὲ γὰρ λέγει, ὡς ἐγὼ οὐκ ἢ πόλιν νομίζω θεοὺς
 οὐ νομίζω· ἐπεὶ θύοντά γε με ἐν ταῖς κριναῖς
 ἑορταῖς, καὶ ἐπὶ τῶν δημοσίων βωμῶν, καὶ οἱ
 ἄλλοι οἱ παρὰ τὸν χερῶντες ἑώρων, καὶ αὐτὸς **B**
 Μελίτης, εἰ ἢ βούλετο. κρινὰ γε μὲν δα-
 μόνια πῶς αὐτὸν εἰσφέρειμι λέγων, ὅτι τῆς
 μὲν φωνῆ φαίνεται σημάσισα ὅ, τι χερῆ ποιῆσι,
 καὶ γὰρ οἱ φθόγχοι οἰωνῶν, καὶ οἱ φήμας αἰ-
 δεσπῶν χερῶντες, φωνῆς δὴ πῶς τεκμή-
 ρονται. βροταῖς μὲν ἀμφιλέξω πῶς ἢ μὴ φω-
 νῆν, ἢ μὴ μέγιστον οἰωνῆσιον εἶ; ἢ ὅ, πῶς οἱ ἐν
 τῷ τείποδι ἱέρειά, ἔχῃ αὐτῆ φωνῆ πῶς ἔ-
 θεὸς Διὰ γέλλει; ἀλλὰ μὲν τοῦ καὶ ὅ, παρὰ δέ-
 ναί γε τῆ θεὸν ὅ μέλλον, καὶ ὅ παρὰ σημάσιν ὅ **C**
 βούληται, καὶ τῶς ὡς παρ' ἐγὼ φημι. ἔτω πρῶ-
 τες καὶ λέγουσι καὶ νομίζουσι. ἀλλ' οἱ μὲν οἰω-
 νοῖς τε, καὶ φήμας, καὶ συμβόλοις τε, καὶ μαν-
 τῆς ὀνομάζουσι τῶς τῶ παρὰ σημάσιν (εἶ)· ἐ-
 γὼ δὲ τῶς δαμόνιον καλῶ, καὶ οἰμα, οὕτως
 ὀνομάζων, καὶ ἀληθέστερα καὶ ὁσιώτερα λέ-
 γην τῶν τοῖς ὄρνισιν αἰαπέντων τῶν θεῶν
 διώαμιν. ὡς γε μὲν ἔψευδομαί καὶ τῶ θεοῦ,
 καὶ τῶ ἔχω τεκμήριον. καὶ γὰρ τῶ φίλων
 πολλοῖς δὴ δὲ ἀγαθῆς πῶς τῶ θεοῦ συμβου-
 λήματα, ὅσδε πῶς πῶς ψευδομαί εἰ φαίλω.
 ἐπεὶ ὅ τῶ ἀκρῶσιες οἱ δικασαὶ ἐθροῦβου,
 οἱ μὲν ἀπιστοῦτες τοῖς λεγομένοις, οἱ δὲ καὶ
 φθονοῦτες, εἰ καὶ τῶ θεῶν μείζονα ἢ αὐ-
 τοῖ τυχεροῖ, πάλιν εἰπὴν τὸν Σωκράτην· ἀγε
 δὴ, ἀκρῶσατε καὶ ἄλλα, ἵνα ἐπὶ μάλλον οἱ βυ-
 λόμενοι ὑμῶν ἀπιστῶσι τῶ ἐμὲ τεπιμῆσθ' ὑπὸ
 δαμόνων. **Χαιρεφῶντος** γὰρ ποτὲ ἐπαρῶτωντος
 ἐν δελφοῖς παρ' ἐμοῦ, πολλῶν παρῶτων, αἰφ-
 λειὸ Ἀπόλλων, μηδένα εἶ) ἀνδρῶπων ἐμοῦ **E**
 μήτε ἐλευθεριώτερον, μήτε δικαιοτέρον, μή-
 τε σωφρονέτερον. ὡς δὲ αὐτῶ ἀκρῶσαντες
 οἱ δικασαὶ ἐπὶ μάλλον ἐθροῦβου εἰς τῶς, αὐ-
 θις εἰπὴν τὸν Σωκράτην· ἀλλὰ μείζω μὲν, ὅ
 ἄνδρες, εἰπὴν ὅ θεὸς ἐν χερῆμοῖς παρ' Ἀκρῶργου ἔλακε δαμόνοις νομοθετήσαντος, ἢ παρ' ἐμοῦ.

Quum autem ita decreuisset, iamque ac-
 culassent eum aduersarij, quod illos deos,
 quos ciuitas pro diis haberet, ipse deos nō
 putaret, aliosq; deos novos introduceret,
 ac iuuentutem corrumperet: tunc ad iudi-
 ces accedentem, in hanc sententiā loquu-
 tum esse tradit Hermogenes. Ego vero, iu-
 dices, primum hoc miror, vnde vniquam
 Melitus hoc animaduertent, quod ait me,
 quos deos existimet ciuitas, pro diis non
 habere. Nam sacrificantem me communi-
 bus festis, & in aris publicis, tum alij, qui
 coram adsunt, videre; tum Melitus ipse, si
 quidem voluit. Noua vero numina quo
 pacto ego introducerem, dum dico, dei
 vocem mihi obuersari, denūtiāntem, quid
 sit agendum? Nam qui alitum vocibus, &
 hominum vtuntur ominibus, ex vocibus
 scilicet coniecturas sumunt. De tonitruis
 an aliquis dubitet, num vocem edant, vel
 maximum sint augurium? Sacerdos item
 in tripode Pythia, nonne & ipsa voce, quæ
 habeta deo, enuntiat? Enimvero deum futu-
 ri præscium esse, ac significare futura cui
 velit, omnes haud aliter atque ego, tum di-
 cunt, tum existimant. Sed alij auguria, &
 omina, & coniectores, & vates adpellant
 eos, qui futura significant. Ego vero dæ-
 monium & numen hoc adpello, meque
 arbitror, dum sic voco, veriora magisque
 pia dicere; quam ij, qui auibus diuinam
 potestatem adtribuunt. Atqui non menti-
 ri me contra deum, hoc etiam argumen-
 tum habeo. Nam licet amicis plerisque
 cōsulta numinis enuntiauerim, numquam
 tamen in mendacio sum deprehensus.
D Hæc vbi iudices audientes tumultuaren-
 tur, quia partim dictis fidem non habe-
 rent, partim inuiderent ei, quod con-
 sequeretur a diis maiora, quam ipsi, rur-
 sum dixisse Socratem: Age vero, alia
 quoque audite, vt magis etiam ex vobis
 illi, qui volent, diuinitus honorem mi-
 hi tributum non credant. Nam quum
 Chærephon aliquando Delphis oracu-
 lum de me sciscitaretur in multorum præ-
 sentia, respondit Apollo; neminem ho-
 minum me vel liberalioris esse indolis, vel
 iustioris, vel prudentioris. Postea-
 quam his etiam auditis iudices magis tu-
 multuarentur, vt par erat, rursus dixisse
 Socratem: Atqui maiora, iudices, deus ille
 de Lycurgo, qui Lacedæmoniis auctor le-
 gum fuit, quam de me, oraculis prodidit.

εἰς τὸν ἔφη, οὕτως δὲ γινώσκω αὐτὸν ἔφη [εἰπέ]

θεοῦ μοι φωνῆ

παρὰ σημάσιν

At Senag 5. p. 110, 40. Plato, Apo- log. Socrat.

Fertur enim Lycurgum ingredientem fa-
 num sic adloquutus esse, vt diceret: Cogi-
 to equidem, num te deum adpellem, an
 hominem. Me vero deo quidem ille non
 comparauit, sed hominibus tamen pluri-
 mum praestare censuit. Nihilominus vos
 ne in his quidem deo temere fidem ha-
 bueritis, sed singillatim ea, quae de me pro-
 didit, considerate. Quem enim minus me
 cupiditatibus corporis seruire nostis? que
 liberaliorem? qui a nemine neque mune-
 ra, neque mercedem accipio. Quem vero
 iustiorum merito existimetis eo, qui sic ad
 praesentia semet accommodat, vt alienae
 rei nullius egeat? Et sapientem illum vi-
 rum quis merito non dixerit, qui ex quo
 tempore intelligere quae dicebantur, ce-
 pi; numquam intermissi tum inquirere,
 tum discere, quidquid boni poteram? At
 minime frustra me laborasse, annon & il-
 la vobis argumento esse videntur, quod
 multi ciues ex iis, qui virtuti dediti sunt,
 multi etiam exteri mea consuetudine pra-
 omnibus vti maluerint? Quid esse dice-
 mus in causa, quod quum omnes norint,
 minime mihi facultates esse ad remune-
 randum, nihilominus multi cupiant ali-
 quid mihi donare? Cur a me nemo bene-
 ficium reposcit, quum complures se mi-
 hi gratias debere fateantur? Cur in obli-
 dione suam deplorarunt fortem alij, quum
 ego vitam degerem nihilo magis diffi-
 cultatibus impeditam, quam quum ma-
 xime beata ciuitas esset? Quid, quod alij
 delicias e foro ingenti pretio mercantur,
 ego sine sumtu suauiores illis delicias ex
 animo meo comparo? Quod si nemo in
 iis, quaecumque de me ipso dixi, redar-
 guere mendacij me potest, cur non meri-
 tum a diis, tum ab hominibus lauder?
 Et nihilominus dicis tu, Melite, me his v-
 tentem institutis corrumpere iuuenes?
 Atqui nouimus certe, quae iuuenum cor-
 ruptelae sint. Tu dicito, an quem per me
 scias vel ex religioso impium, vel ex mo-
 desto petulantem, vel ex frugi sumtuosum,
 vel ex sobrio vinosum, vel ex labo-
 rum tolerante mollem factum, vel ab al-
 lia voluptate praua superatum. At ego
 profecto, ait Melitus, noui eos, qui abs-
 te persuasi sunt, vt tibi magis obtempe-
 rarent, quam parentibus. Equidem hoc,
 inquit Socrates, de institutione verum fa-
 teor. Sciunt enim, hanc meam fuisse curam.
 dia, εφη ο Μελίτης, σκέινους οίδα, ους ου πέπειχες σοι πείθεσθαι μάλλον, η τοις χηναμέ-
 νοις. ομολογῶ, φαίαι τον Σωκράτην, πει γε παδείας. τῆτο γάρ ἴσασιν ἐμοι μεμεληκός.

λέγεται γὰρ εἰς τὸν ναὸν εἰσιόντα παρρησιάζειν
 αὐτόν· φρονήζω πότρεα θεὸν σε εἶπω, ἢ αἰ-
 δεσπον. ἐμὲ δὲ θεῶν μὴ σὺκ εἶχασεν, αἰδεσ-
 πῶν δὲ πολλῶν παρρησιάζειν ἑαυτὸν. ὅμως
 δὲ ὑμῶς μὴ δὲ ταῦτα εἰκὴ πιεύσητε τὰ θεῶν,
 διὰ καὶ ἐν ἑκάστῳ ἐπισημαίνετε ὡς εἶπεν ὁ θεός·
 τίνα μὲν γὰρ ἔπισημαίνετε ἑαυτοὺς δουλοῦντα
 ταῖς τῶ σώματος ἐπιθυμίαις; τίνα δὲ αἰδεσ-
 πῶν ἐλθεῖν ἰσχύετε; ὅς παρ ὁσθένος οὔτε
 δῶρα, οὔτε μισθὸν δέχουσι· δικαιοτέρον δὲ τί-
 να αἰ εἰκότως νομίσσητε τῶ παρ τὸν παρ ἑνὸς
 σωτηρισμένου, ὡς τῶν ἄλλοτελιῶν μηδεὶος
 παρρησιάζουσι; σοφὸν δὲ πῶς σὺκ αἰ τις εἰκό-
 τως αἰδρα φήσεν εἶ, ὅς δὲ ὅτι παρ ζωιέναι
 τὰ λεγόμενα ἠρξάμεν, οὔ ποτε διέλιπον
 καὶ ζητήσῃ καὶ μαθητῶν ὅ, τι ἐδωάμεν ἀ-
 γαθόν; ὡς δὲ οὐ μάλιστα ἐπίνοισι, οὔ δοκῶ ὑμῖν
 καὶ τὰδε τεκμήρια εἶ, ὅ πολλοὶ μὲν πολί-
 τας τῶν ἀρετῆς ἐφιερῶν, πολλοὶ δὲ ξέ-
 νων, σὺκ πρώτων παρρησιάζουσι ἐμοὶ ζωφίαις
 σὺκ εἰνὸς δὲ τί φήσῃ μὲν αἴτιον εἶ, τῶ πρώ-
 τας εἰδέναι, ὅτι ἐγὼ ἠκίστα ἐχοίμι χρεῖματα αἰ-
 τιδιδόναι, ὅμως πολλοὶ ἐπισημαίνε ἐμοὶ τι δω-
 ρῆσθαι; ὅ δὲ, ἐμὲ μὲν μὴ δὲ ὑφ' ἐνὸς ἀσφα-
 τῆσθαι βίεργεσίαι, ἐμοὶ δὲ πολλοὶ ὁμολο-
 γῆν χρεῖστας ὀφείλῃν; ὅ δὲ ἐν τῇ πολιουρία
 τῶς μὲν ἄλλοις οἰκτεῖρειν ἑαυτοὺς, ἐμὲ δὲ μη-
 δὲν ἀπορώτερον ἀφ' ἑαυτῶν, ἢ ὅτε τὰ μέγιστα ἢ
 πόλις ἀδουμονῆ; ὅ δὲ, τῶς δὴ τοῖς μὲν τῶς ἀ-
 παθείας σὺκ τῆς ἀρετῆς πολυτελεῖς ποιεῖ-
 σθαι, ἐμὲ δὲ σὺκ τῆς ψυχῆς αἰδρα πᾶν ἡ-
 δίς σὺκ εἰνὸν μηχρῶσθαι; εἶγε μὲν ὅσα εἶρη-
 κα παρ ἐμῶν, μηδεὶς δύναται αἰ εἰλελέγξαι
 με ὡς ψεύδομαι, πῶς σὺκ αἰ ἡδὴ δικαίως καὶ
 ὑπὸ θεῶν καὶ ὑπὸ αἰδεσπῶν ἐσπαινοί-
 μεν; ἀλλ' ὅμως σὺ μὲ φῆς, ὦ Μελίτε, τῶ-
 αὐτὰ ἐπισημαίνουσα τῶς νέους ἀφαιρῆναι;
 καίτοι ἐπισημαίνετα μὲν δῆσας, τίνες εἰσὶ νέ-
 ων ἀφαιροῦναι. σὺ δὲ εἶπε, εἶ τίνα οἶδα
 ὑπὸ ἐμοῦ γενημένων ἢ δὲ δῖσεβοῖς ἀνο-
 σιον, ἢ σὺκ σάφρονος ὑβείσῃν, ἢ δὲ δῖ ἀφαι-
 τῶ πολυδάπνον, ἢ ὡς σὺκ μετεροπότῶ οἰ-
 νόφλυγα, ἢ σὺκ φιλοπόπου μαλακόν, ἢ ἄλ-
 λης πονηρῶς ἡδονῆς ἡσσημένον. ἀλλὰ ναὶ μά-
 λιστα, εἶπε ὁ Μελίτης, οὐκ οἶδα, οὐς σὺ πέπειχες σοι πείθεσθαι μάλλον, ἢ τοῖς χηναμέ-
 νοις. ομολογῶ, φαίαι τον Σωκράτην, πει γε παδείας. τῆτο γάρ ἴσασιν ἐμοι μεμεληκός.

περὶ

πειθόνται, ἢ τοῖς γυνόσιν· καὶ ἐν ταῖς ἐκκλη-
 σίαις γε πρῶτος οἱ ἀδελφοὶ πρῶτες δὴ πρὸ
 τοῖς φρονηματάσιν λέγουσι πειθόνται μᾶλλον,
 ἢ τοῖς παρορμήσειν. οὐ γὰρ δὴ καὶ στρατηγὸς
 ἀγροῦ καὶ παρὰ πατέρων, καὶ ἀδελφῶν, καὶ
 καὶ μὰ δία γε ὑμῶν παρὰ ὑμῶν αὐτῶν, οὐδ' αὖ
 ἠγῆσθε παρὰ τῶν πολεμικῶν φρονηματῶν
 εἶ; οὕτω γὰρ Φαίαι τὸν Μέλιτον, ὃ Σώ-
 κρατες, καὶ συμφέρει καὶ νομίζεται. οὐκ οὖν
 εἰπὴν τὸν Σωκράτην, θάυμαστον καὶ τῶτο σοφ-
 ῶτατον εἶ; ὃ ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις παρὰ ξέσοι μὴ
 μόνον ἰσομοιρίας τιχόμενον τῶν κρατίστοις, ἀλ-
 λά καὶ παρὰ τὴν ἡμετέραν· ἐμὲ δὲ, ὅτι παρὰ τῶ
 μεγίστου ἀγαθοῦ ἀνθρώπων, παρὰ πατέρων,
 βέλπιστος εἶ; ὑποπίνων παρὰ κρίνομαι, τῶ
 τῶ ἐνεκα θανάτου ὑποπίνων διακείσθαι; ἐρρή-
 θη μὲν δηλονότι τῶτων πλείονα ὑποπτε αὐ-
 τῶ, καὶ τῶν σωμαρῶντων φίλων αὐτῶ.
 ἀλλ' ἐγὼ οὐ τὰ πρῶτα εἰπεῖν τὰ ἐκ τῆς δίκης
 ἐασούδασα, ἀλλ' ἤρκεσέ μοι δηλῶσαι, ὅτι
 Σωκράτης ὃ μὲν μὴτε παρὰ θεοὺς ἀσεβῆσαι,
 μὴτε παρὰ ἀνθρώπων ἀδικῶς φανῶμαι, παρὰ
 πρῶτος ἐποίητο ὃ δὲ μὴ ἀποθαιῖν, ὅτι ὤετο
 εἰπαρητέον εἶ; ἀλλὰ καὶ καθεὶν ἡδὴ ἐνόμι-
 σεν ἑαυτῶν τελευτῶν. ὅτι δὲ οὕτως ἐγίνωσκε,
 κατὰ δηλότερον ἐγίνετο, ἐπεὶ καὶ ἡ δίκη κα-
 τεψηρίσθη. παρὰ τὸν γὰρ κελευόμενος ὑπο-
 πινῶσθαι, οὐτε αὐτὸν ὑποπινῶσθαι, οὐτε
 τῶν φίλων εἶσπεν. ἀλλὰ καὶ ἔλεγμα, ὅτι ὃ
 ὑποπινῶσθαι ὁμολογηῶντος εἶη ἀδικῶν. ἐ-
 πὴν τῶν ἐπαύρων ἐκκλέψαι βυλομύων αὐ-
 τῶν, ὅτι ἐφείπετο, ἀλλὰ καὶ ἐπισημασθαι ἐδό-
 κη, ἐρῶ μὲν εἶπε εἰδέναι πικρὸν ἔξω τ' ἀτ-
 τικῆς, ἐνθα οὐ παρὰ σὸν θάνατον. ὡς δὲ τῶ
 λος εἶχεν ἡ δίκη, εἰπεῖν αὐτὸν· ἀλλ' ὦ ἄνδρες,
 τῶν μὲν διδάσκοντες τῶν μὲν τυχεῖς, ὡς καὶ ἡ
 ἐπισημασθαι κατὰ ψευδομαρτυρῶν ἐμοῦ, καὶ
 τῶν πειθομένων τῶτοις, ἀνάγκη ὅτι πολλοὺς
 ἑαυτοῖς σπυριδέναι ἀσεβείαν καὶ ἀδικίαν. ἐ-
 μοὶ δὲ τί παρὰ ξέσοι καὶ μείον φρονηῖν, ἢ παρὰ
 κατὰ κριτῶν, μὴ δὲ ἐλεῖσθαι, ὡς πεποιή-
 καὶ πῶν ἐγράψαντό με; οὐτε γὰρ ἐγὼ γε ἀν-
 τὶ Διὸς καὶ Ἡρα, καὶ τῶν σὺν τῶτοις θεῶν,
 οὐτε θῶν πρὸ κακοῖς δαίμοσιν, οὐτε ἰμῶν,
 οὐτε ὀνομάζων ἄλλους θεοὺς ἀναπέφηναι.

De valetudine vero medicis potius homi-
 nes, quam parentibus obtemperant: & in
 concionibus omnino Athenienses uni-
 uersi potius iis, qui prudentissime dicunt,
 quam necessariis suis parent. Annon in
 delectu pratorum & parentibus vestris,
 & fratribus, & vero vobis ipsis antefertis
 eos, quos existimatis rerum bellicarū pe-
 ritissimos esse? Nimirum o Socrates, in-
 quit Melitus, & expedit ita, & usu rece-
 ptum est. An non igitur, subiecit Socra-
 tes, mirum hoc tibi videtur esse, quod
 quum in actionibus ceteris præstantissi-
 mi quique non solum pares aliis sint, sed
 etiam eximio quodam honore ornentur;
 ego quia maximo in hominum bono,
 quod institutionis est, quorumdam opi-
 nione ceteris præstare iudicet, capitis abs-
 te anquirar? Fuerunt autem plura scili-
 cet his dicta, quum ab ipso, tum ab ami-
 cis, qui eius causæ patrocinabantur. Sed
 mihi non omnia recensere, quæ in iudi-
 cio fuere dicta, studio fuit: sed satis ha-
 bui ostendere, Socratem nihil fecisse plu-
 ris, quam quod nec in deos impium, nec
 in homines iniustum se gessisset. Quo mi-
 nus autem morte adficeretur, minime sibi
 deprecandum putabat: adeoque sibi iam
 opportunum moriendi tempus oblatum
 esse arbitrabatur. Quam quidem eius fu-
 isse mentem, magis etiam patuit, postea-
 quam iudicum sententia condemnatus
 fuit. Primum enim iussus multam exsol-
 uere, neque de suo eam soluit, neque a-
 micos id facere passus est. Immo etiam di-
 cebat, multæ solutionem eius esse homi-
 nis, qui se iniuste fecisse fateretur. De-
 inde quum familiares eum surripere vel-
 lent, non solum non obsequebatur, sed
 etiam ridere illos videbatur; quum qua-
 reret, ecquem alicubi locum extra Atti-
 cam scirent, quo mors non posset accede-
 re? Posteaquam iudicio finis impositus,
 dixisse traditur: Necessè est eos, amici,
 qui testes docuerunt, vt peierando falsum
 aduersus me testimonium dicerent, vna
 eum illis, qui paruerunt, magnæ sibi tum
 impietatis, tum iniustitiæ conscios esse.
 Me vero cur animo deiectione nunc esse
 conueniat, quam ante condemnationem:
 quum non sim conuictus quidquam eor-
 um fecisse, ob quæ illi me accusarunt?
 Nec enim pro Ioue, Iunone, diis præter
 hos ceteris, nouos quosdā deos sacrificiis
 placasse, nec in iureiurando citasse, nec
 denique me nominasse compertum est.

Iuvenes autem quo pacto corrumperem, ad tolerantiam & frugalitatem eos adsu-
 faciens? Quibus quidem facinoribus
 mortis poena proposita est, ut sunt sacrile-
 gia, parietum furti causa perfossiones, pla-
 gium, patriae proditio: eorum nihil me de-
 signasse, ipsi aduersarij fatentur. Quo fit,
 ut mirandum mihi videatur, quamobrem
 me dignum esse morte statueritis. Ne il-
 la quidem de causa, quod iniuste occidar,
 animo esse deiectione debeo. Non enim
 hoc mihi, sed iis, qui me condemnarunt,
 dedecori est. Præterea me Palamedes cō-
 folatur, qui consimili mortis genere periit.
 Nam is etiam nunc longe pulchriorem
 hymnorum materiem suppeditat, quam
 Vlysses, qui eum iniuste occidit. Et scio
 non modo sequuturum, sed etiam præ-
 teritum tempus testimonium mihi per-
 hibiturum, neminem me vnquam læsi-
 se, neque reddidisse peiorem: sed eos ad-
 fecisse beneficio, qui mecum differebant,
 quum gratis, quidquid boni poteram, do-
 cerem. Hæc quum dixisset, ita discede-
 bat; ut nihil esset, quod dictis ab ipso non
 responderet: ac tum oculis, tum gestu, tum
 incessu hilaritatem præseferibat. Quum-
 que animaduerteter eos, qui comitaban-
 tur, lacrumari: quid hoc est? inquit. mo-
 done fletis? non iam dudum scitis, ex quo
 genitus fui, a natura me ad mortem con-
 demnatum esse? Enimvero si secundis re-
 bus affluentibus e vita præcipior, patet
 tum mihi, tum aliis, qui benevolentia me
 prosequuntur, dolendum esse. Si vero di-
 ris rebus imminentibus viuendi finem fa-
 cio, omnino vobis omnibus, tamquam in
 rerum mearum successu prospero, lætan-
 dum arbitror. Aderat Apollodorus qui-
 dam, mirifice studiosus Socratis, cetero-
 qui vir simplex. Is ad eum: Ego vero, mi
 Socrates, inquit, molestissime fero, quod
 iniuste necari te video. Tum Socrates ca-
 put eius demulcens, dixisse perhibetur:
 Tune, carissime Apollodore, videre me
 malles iure, quam iniuste occidi? Si-
 mul subrisisse fertur. Hoc quoque proditum
 est, quod quum Anytum prætereun-
 tem vidisset, dixerit: Hic vir gloriabundus
 exsultat, quasi me interfecto magnum
 præclarumque facinus patrarit; qui quum
 ipsum maximi viderem in republica fie-
 ri, filium eius ad operas coriariarum in-
 stitui debere negauerim. Quam excors
 est, ait, qui nescire videatur, quod qui-
 cumque nostrum & utiliora, & præcla-
 riora in omne æuum gesserit, is victor sit.

Αὐτὸς γὰρ μὴ νέεσθαι πῶς αὐτὸν ἀφ' ἑσέως κερ-
 τεραία καὶ βίτελφαι παρ' ἐσέως; ἐφ' οἷς γὰρ
 μὴ ἔργου κέρτατα θάνατος ἢ ζῆμια, ἰεροσυ-
 λία, βίβραρυχία, ἀνδραποδισίς, πόλεως πο-
 δοσία, καὶ ἀδίκου ἀντίδικου τέτων παρ' ἐσέως πῶς
 κατ' ἐμοῦ φασιν. ὡς τε θαυμαστὸν ἐμοὶ γὰρ δὲ καὶ
 εἶ, ὅπως ποτὲ ἐφαίνετο ὑμῖν ὅτι θανάτου ἔργον
 ἐμοὶ ἀξίον. ἀλλ' ἄρα μὴ τοῖσι δὲ ἀδίκως ἀπο-
 θνήσκω, ἀλλ' ἀτὰρ τοῖσι μὲν φρονιτέον. καὶ γὰρ ἐμοὶ,
 ἀλλὰ τοῖσι καταγῆσι τὸ τοῦ αἰσθρόν βῆσι. τὸ θα-
 μαστὸν δὲ ἐπὶ μὲ καὶ Παλαμίδης, ὁ τὸ θα-
 μαστὸν ἐμοὶ τελευτήσας, ἐπὶ γὰρ καὶ μὴ πολὺ
 καλλίως ὕμνος παρέχεται Ὀδυσσεὺς τὸ ἀδί-
 κως ἀποκτείναντος αὐτόν. οἷδ' ὅτι καὶ ἐμοὶ τὸ μὴ
 τυρήσεται ἄπο τὸ ἑθελόντος καὶ ἄπο τὸ παρ-
 ἡλυθότος χρόνος, ὅτι ἠδίκησα μὴ ἐδένα πώ-
 ποτε, ἄρα δὲ ποτὸς ἐργάσασθαι ἐποίησα, ἀεργέτην δὲ
 τὸς ἐμοὶ ἀλεγεινῶς, παρ' ἐσέως διδάσκων
 ὅτι ἐδωκάμην ἀγαθόν. εἰπὼν δὲ ταῦτα, μὴ
 λαομολογευμένως δὲ τοῖσι εἰρημνῶσι ἀπήψα
 καὶ ὄμματα καὶ γήματα καὶ βαδίσματα φασίεντες.
 ὡς δὲ ἠδὲ τὸ παρ' ἐσέως παρ' ἐσέως δακρύον-
 τας, τὸ τὸ εἰπὼν αὐτόν, ἢ δὲ τὸ δακρύετε; καὶ γὰρ
 πάλαι εἶπε, ὅτι ὅτι παρ' ἐσέως μὴ, ὅτι καλεψι-
 φισμένος ἔμμε καὶ τὸ φύσεως ὁ θάνατος;
 ἀλλὰ μὴ τοῖσι εἰ μὴ ἀγαθὰν ἐπιτρέοντων παρ-
 ἀπόλλυμαι, δὴ λὸν ὅτι ἐμοὶ καὶ τοῖσι τὸ ἐμοὶς εὖνοισ
 λυπητέον. εἰ δὲ χαλεπὸν παρ' ἐσέως δόκα μὴ ὄντων
 καταλύω τὸ βίον, ἐγὼ μὴ οἶμαι, ὡς δὲ παρ-
 εἰμῶτος ἐμοῦ, πᾶσιν ὑμῖν ἀθυμητέον εἶ. παρ-
 ὄρων δὲ τίς Ἀπολλόδωρος, ὅτι θυμητὴς μὴ ἰ-
 χυρὰς αὐτὸν, ἄλλως δὲ βίηης, εἰπὼν: ἀλλὰ
 τὸ τὸ ἔγωγε, ὡς Σώκρατες, χαλεπὸν τὰ φέ-
 ρω, ὅτι ὄρα σε ἀδίκως ἀποθνήσκοντα. τὸ δὲ λέ-
 γεται καταψήσαντα αὐτὸν μὴ κεφαλῶν εἰ-
 πὴν σὺ δὲ ὡς φίλτατε Ἀπολλόδωρε, μᾶλλον αὐτὸν
 ἐβλάβε με ὄραν δίκαιως ἢ ἀδίκως ἀποθνήσκον-
 τας; καὶ ἅμα ὅτι γὰρ λέσασθαι. λέγεται καὶ Ἀνυτον
 παρ' ὄντα ἰδὼν εἰπὴν: ἀλλ' ὁ μὴ ἀνὴρ ὅδε γὰρ κυ-
 δρός, ὡς μέγα τι καὶ καλὸν ἀφ' ἐσέως παρ' ἐσέως
 νος, εἰ ἀπέκτονέ με, ὅτι αὐτόν τὸ μεγίστων ἄπο
 τὸ πόλεως ὄραν ἀξίον μόνον, ὅτι ἐφίλω χεῖρῶν
 τὸ ὑὸν παρ' ἐσέως βύρσας παιδοδύειν. ὡς μαρτυρῶν ἔ-
 πος, ἔφη, ὅς ὅτι εἰκοιεν εἰδέναι, ὅτι ὁπότ' ἐργ
 ἠμῶν καὶ συμφορῶν τε καὶ καλλίως εἰς τὸν αἰεὶ
 χρόνον ἀφ' ἐσέως παρ' ἐσέως, ὅτι βῆσι καὶ ὀνικῶν.
 ἀλλὰ

μὴ τυρήσεται
 παρ' ἐσέως
 ἐμοὶ
 ἐμοὶ

Ἄλλὰ κούτοι, Φαίαι αὐτὸν, ἀνέθηκε μὲν καὶ Ἀ
 Ομηροῦ ἔστιν οἷς τῶν ἐν καταλύσει τῶ βίου
 παρηγορώσκειν τὰ μέλλοντα. βούλεται δὲ καὶ
 ἐγὼ χρησιμὸν ἵστασθαι. σιμωχρόμω γὰρ πο-
 τε βραχέα τὰ Ἄνυτος ἦν, καὶ ἔδξε μοι ὁδὸν
 ἄρρωτος πλὴν ψυχῆς εἶναι. ὥστε φησὶ αὐτὸν
 ἐπὶ τῇ δουλοπαρεσίῃ ἀφαιρέσειν, ἡ δὲ πατὴρ
 αὐτὴν παρεσκεύασεν, οὐδὲ μὲν δὲ δὲ
 μηδὲνα ἔχον ἀπουδαῖον ἐπιμελητῆν, παρ-
 ασεσθαι πνι ἀχρεῖ ἐπιθυμία, καὶ παρ-
 ἑθισθαι μὲν τοὶ πόρρω μορθησίας. Ταῦτα δὲ
 εἰπόν, ὁκ ἐψύσατο. ἄλλ' ὁ νεαῖστος ἠσθῆς
 οἶνω, οὐτε νυκτὸς, οὐτε ἡμέρας ἐπαύετο πί-
 νων· καὶ τέλος οὐτε τῇ εἰς πόλιν, οὐτε τοῖς
 φίλοις, οὐτε αὐτῷ ἀξίως ὁδὸν ἐχρησάτο. αὐ-
 τὸς μὲν δὲ, ἀφ' οὗ ἐξ ἑοῦ πονηρὸν παιδείαν,
 καὶ ἀφ' οὗ αὐτὸν ἀγνωμοσύνην, ἐπὶ ἡ τε-
 τελευτηκῶς τυγχάνει κακοδοξίας. Σωκρά-
 τος δὲ ἀφ' οὗ μεγαλιώδη ἑαυτὸν ἐν ταῖς δικα-
 στείῃ, φθόνον ἐπαγρόμωτος, μάλλον καταψη-
 φίσασθαι ἑαυτὸν ἐποίησε τῶς δικαστῶν. ἐμοὶ μὲν
 οὐκ ὁδοῦ θεοφιλοῦς μοίρας τετυχηκέναί. τῶ
 μὲν γὰρ βίου ὁ χαλεπώτατον ἀπέλιπε, τῶ
 δὲ θανάτων τῶ ῥάσου ἔτυχεν. ἐπεδείξατο δὲ
 τῆ ψυχῆς πλὴν ῥώμην. ἐπεὶ γὰρ ἔγω τῶ ἐπὶ
 ζῆν ὁ τε θανάτου αὐτῶ κρῶσον εἶναι, ὡς ἄρ' ὁδὸν
 παρὲς τὰλλα τὰ γὰρ παρῶσαν τῆς ἐμῆς, ὁδὸν
 παρὲς τὸν θάνατον ἐμαλακίσατο, ἀλλ' ἰλα-
 ρῶς καὶ παρῶσεδέχετο αὐτὸν, καὶ ἐπετελέσατο.
 ἐγὼ μὲν δὲ κατὰ μοῶν τῶ ἀνδρὸς πλὴν τε σο-
 φίας καὶ πλὴν ἡνναμότησα, οὐτε μὴ μεμνησθαι
 διῶμα αὐτῶ, οὐτε μεμνησθαι μὴ ὁκ ἐ-
 παμνῆν. εἰ δὲ τις τῶν ἀρετῶν ἐφειμῶν ὠ-
 φελιμωτέρω πνι Σωκράτους σιωχρῆτος, ὁκ φθόνον ἔχων τῶ
 ἀνδρῶ ἀξιομακροτάτον νομίζω.

Enimvero, inquit, quum Homerus etiam nonnullos, qui erant in exitu vitæ, futura prænoscere fecerit : lubet & mihi quid- dam quasi per oraculum significare. Fuit aliquando mecum Anyti huius filius exigu- o tempore, visusq; est mihi indole non ignava præditus esse. Itaque aio, non per- mansurum in illo seruili vitæ genere, quod pater ei præscripsit. Quia vero nullius vir- tute præditi viri curæ commendatus est, dico futurum, vt in aliquam libidinem fœ- dam proruat, & in illa secordia longius progrediatur. Hæc dicens, nequaquam mentitus est. Nam adulescens hic, quum vino delectaretur, neque noctu, neque interdiu bibendi finem faciebat : ac tam- dem nec patriæ, nec amicis, nec sibi utilis fuit. Anytus ipse propter educationem fi- lij prauam, & amentiam suam, etiam a morte infamis est. Socrates autem, quod magnifice pro tribunali se prædicaret, in- uvidia contracta ; magis iudices ad da- mnandum sese impulit. Illi equidem fa- tum diis acceptū obtigisse arbitror. Quir- pe molestissimam vitæ partem valere iuf- sit, & mortis genus inter alia tranquillissi- mum obiit. Idem robur animi sui declara- uit. Nam quum intelligeret, magis ex re sua esse, vt moreretur, quam vt diutius vi- ueret; quemadmodum ad alias res bonas se non difficilem ac tardum, ita nec ad mortem lentum mollemue præbuit : im- mo hilariter eam & exspectabat, & obiuit. Sapientiam quidem certe, animique ma- gnitudinem quum in hoc viro confidero: non possum non eius meminisse, nec vbi meminerim, non etiam laudare. Quod si quis eorum, qui virtutis studiosi sunt, cum aliquo versatus est, qui Socrate fuerit vtilior : cum ego virum dignissimum iudi- co, qui beatus prædicetur.

ἀφ' οὗ
 τῶν ἐφει-
 μένων

ἄλλ' ὁ νεαῖστος ἠσθῆς οἶνω, οὐτε νυκτὸς, οὐτε ἡμέρας ἐπαύετο πί-
 νων· καὶ τέλος οὐτε τῇ εἰς πόλιν, οὐτε τοῖς φίλοις, οὐτε αὐτῷ ἀξίως ὁδὸν ἐχρη-
 σάτο. αὐτὸς μὲν δὲ, ἀφ' οὗ ἐξ ἑοῦ πονηρὸν παιδείαν, καὶ ἀφ' οὗ αὐτὸν ἀγνωμο-
 σύνην, ἐπὶ ἡ τετελευτηκῶς τυγχάνει κακοδοξίας. Σωκράτους δὲ ἀφ' οὗ μεγαλιώδη
 ἑαυτὸν ἐν ταῖς δικαστείῃ, φθόνον ἐπαγρόμωτος, μάλλον καταψηφίσασθαι ἑαυτὸν
 ἐποίησε τῶς δικαστῶν. ἐμοὶ μὲν οὐκ ὁδοῦ θεοφιλοῦς μοίρας τετυχηκέναί. τῶ
 μὲν γὰρ βίου ὁ χαλεπώτατον ἀπέλιπε, τῶ δὲ θανάτων τῶ ῥάσου ἔτυχεν. ἐπεδεί-
 ξατο δὲ τῆ ψυχῆς πλὴν ῥώμην. ἐπεὶ γὰρ ἔγω τῶ ἐπὶ ζῆν ὁ τε θανάτου αὐτῶ κρῶ-
 σσον εἶναι, ὡς ἄρ' ὁδὸν παρὲς τὰλλα τὰ γὰρ παρῶσαν τῆς ἐμῆς, ὁδὸν παρὲς τὸν
 θάνατον ἐμαλακίσατο, ἀλλ' ἰλαρῶς καὶ παρῶσεδέχετο αὐτὸν, καὶ ἐπετελέσατο.
 ἐγὼ μὲν δὲ κατὰ μοῶν τῶ ἀνδρὸς πλὴν τε σοφίας καὶ πλὴν ἡνναμότησα, οὐτε μὴ
 μεμνησθαι διῶμα αὐτῶ, οὐτε μεμνησθαι μὴ ὁκ ἐπαμνῆν. εἰ δὲ τις τῶν ἀρετῶν
 ἐφειμῶν ὠφελιμωτέρω πνι Σωκράτους σιωχρῆτος, ὁκ φθόνον ἔχων τῶ ἀνδρῶ
 ἀξιομακροτάτον νομίζω.